

vam se to dijeli — završi Božo i gucne opet iz svoga vrčića.

— Kad je tomu tako, — prihvati Dujam — ne biste ni vi slabo prošli, da je bilo manje straha u vašega nadkomesa.

— Joj, joj, propustiti onakovu prigodu!

— Pa još kad smo ulovili pod krmu i more i vjetar! — dometne Marko.

— Šta more! i šta vjetar! — ljutito će Božo. — Kad imaš na palubi stotinu i pedeset veslača od zanata, dakle tri stotine čvrstih mišica, tad te je mala briga, da li duva, ili ne duva, i kako duva vjetar! Ta ne bi se veslalo do sudnjega dana! Za jednu, dvije ure, bilo bi sve gotovo!

— Uz to, vjetar je bio popustio, a gusari su mogli računati samo na vjetar. Bilo je, kako ono mi kažemo, više »mrtvo more«, kad je svršio okršaj. To mrtvo more, kraj toliko veslača nas nije moglo smetati, a gusarsku bi momčad bilo pomoglo pretvoriti u mrtvace.

— Da smo mi srećom udarili za njima, makar oni razapelili sva svoja jedra, pa da smo onako pošteno sipali vatru iz naših topova, evo moje glave da bismo se danas gostili!

— I po svoj prilici oslobodili više kršćanskih sužanja, jer tih imade na svakom gusarskom brodu.

— Ali, kad onakovi junaci zapovijedaju

— A ljudi ih i drže za junake! Slave ih dapače, a ne znam za što!

— Zašto? — važno će Dujam. — Jer što junačkoga izvedu, pod zastavom svetoga Marka, naši ljudi, sve se to pripisuje plemenitoj gospodi, sve ide u njihovu vreću!

— Dobro si rekao, Dujme, uvjereno će Marko — sad mi je sve jasno!

— U ostalom, — nastavi Dujam — ja se svemu tomu ni malo ne čudim. Poznam ja dobro te ljude. Vjerujte mi: bio sam, Bogu hvala, u više kreševa i sjekao sam nemilo dušmanske glave. Što ćete? Kad dođe do gusta, čovjek se prometne u divlju zvijer, Bože mi moj prosti, pa mlati i kolji s reda. Ali, kolikogod smo puta prevladali, nikad iz pobjede ne izvukosmo svu korist, koja nam se sama namitala.

— Da, da, izgleda mi — doda Božo, — da imade ljudi, koji se više boje ranjenoga nego li čiloga lava.

— Baš tako! — nasmije se Marko.

— Ne znam kako će biti pod ovim novim knezom, što ga je sinoć »Gloria« iskrčala; to Bog znade. Ali dosle, nisu se baš podičili pred našim turskim susjedima. Za Julija Bragadina, koji eto nije sjedio na kneževskoj stolici ni četiri mje-